

sice oprávněno žádati na nemanželském otci přiměřený peníz za účelem svého zaopatření, avšak jen tehdy, jsou-li tu takové okolnosti, které skutečnou a nutnou potřebu takového zaopatření vyžadují. Vzhledem k ustanovením § 220 obč. zák. sluší pod zaopatřením rozuměti poskytnutí možnosti, by dítě trvale a samostatně se živiti mohlo. Je-li tohoto účele dosaženo, nemá nemanželské dítě nároku na další nějaké zaopatření, leč že by je zvláštní poměry, na př. tělesná nebo duševní vada ospravedlňovaly. Žalobkyně jest švadlenou, netvrdí v žalobě, že by výdělek její k její výživě nestačil, neb že by tu byly zvláštní poměry, její jinaké zaopatření vyžadující. Poměry otce tu nepadají na váhu, neboť důvody zvláštního zaopatření neleží ve jmění otcově, nýbrž v osobě a v poměrech dítěte, zaopatření potřebujícího. Mimo to žalobkyně nedomáhá se žalobou zaopatření, nýbrž požaduje zažalovaný obnos na zakoupení výbavy, uvádějíc, že má známost a že pro svou chudobu nemůže si opatřiti náradí a nezbytný nábytek do manželství. Avšak výbavu nelze pokládati za zaopatření, byť i žalobkyni umožnila uzavření sňatku. Výbava jest ve smyslu § 1231 obč. zák. ono jmění, které poskytují rodiče synovi za účelem prvního zařízení domácnosti a jest tedy nárok na výbavu zcela odlišným od nároku na zaopatření spočívajícího, jak již uvedeno, v poskytnutí možnosti, samostatně se živiti. Nárok na výbavu posuzovati sluší dle ustanovení §§ 1220 až 1232 obč. zák., týkajících se věna. Z těchto ustanovení, zejména z poslední věty § 1220 obč. zák. vyplývá, že nemanželské dítě nemá proti otci nároku na výbavu.

Čís. 407.

Právní moc a vykonatelnost nálezů rozhodčího soudu musí na nálezu všemi členy rozhodčího soudu býti potvrzena. Jinak není nález vykonatelným.

(Rozh. ze dne 10. února 1920, R I 66/20.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě výroku rozsudích, na němž byla vykonatelnost potvrzena pouze jedním ze tří rozsudích na nálezů podepsaných. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Dle § 54, odstavec druhý, ex. ř. jest návrh na povolení exekuce na základě výroku rozhodčích (§ 1, čís. 16 ex. ř.) třeba doložiti potvrzením rozhodčích o právoplatnosti a vykonatelnosti rozhodčího výroku. Z tohoto ustanovení ve spojení s ustanovením § 594, odstavec druhý c. ř. s. jest zřejmo, že nestačí potvrzení právoplatnosti a vykonatelnosti toliko jedním rozhodčím, nýbrž že vyhledává se potvrzení rozhodčích všech. Všelikou pochybnost o tom vylučuje okolnost, že původní doslov vládní předlohy zákona (§ 58), užívající pouze singulárního označení, »eine Bestätigung des Schiedsrichters« změněn byl k souhlasnému usnesení stálé komise panské sněmovny a stálého výboru poslanecké sněmovny ve znění plurální, totiž, »eine Bestätigung der Schiedsrichter« a že dodán byl § 594 c. ř. s., odstavec druhý, dle něhož rovněž »die Schiedsrichter« právoplatnost a vykonatelnost výroku rozhodčího mají potvrditi. Tomuto zákonnému požadavku neodpovídá listina ze dne

1. října 1919, na jejímž základě za povolení exekuce jest žádáno, ježto její vykonatelnost potvrzena jest toliko jedním ze tří rozhodčích na výroku podepsaných.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti.

Důvody:

Usnesení rekursního soudu opřeno jest o důvody, jež zcela hoví zákonu a vývody dovolacího rekursu nikterak nejsou vyvráceny. Stačí proto podotknouti toto: Exekučními tituly jsou spisy a listiny, vypočtené v § 1 ex. ř., mimo jiné tudíž dle čís. 16 nálezy rozhodčí a rozhodčích soudů. Nutno proto k návrhu na povolení exekuce připojiti nález v písemném vyhotovení. Jakým formálním náležitostí musí tento exekuční titul vyhovovati, stanoveno v § 592, odstavce druhý, a § 594, odstavec druhý, c. ř. s. Vyhledává se jednak, by vyhotovení nálezu bylo podepsáno všemi členy rozhodčího soudu (§ 598 c. ř. s.), jednak by na vyhotovení tom byla členy a to, jak rekursní soud správně dolíčil, všemi členy rozhodčího soudu potvrzena právomoc a vykonatelnost nálezu. Nevykazuje-li vyhotovení oné náležitosti, jest nález bezúčinným a nemůže býti základem exekuce, postrádá-li posléz řečené náležitosti, není vykonatelným, poněvadž právomoc a vykonatelnost nálezu musí osvědčena býti právě tak, jak to zákon předpisuje.

Čís. 408.

Rozhodovati o nároku propachtovatele proti pachtěři zabraného, státem však dosud nepřevzatého statku, opírajícím se o ustanovení pachtovní smlouvy, dle níž pachtěř jest při skončení pachtu povinen, by živé příslušenství statku propachtovateli ke koupi nabídl a v ujednané ceně přenechal, není povolán pozemkový úřad, nýbrž řádný soud.

Věcně příslušným pro spor o tomto nároku jest soud okresní (§ 49 čís. 5 j. n.).

(Rozh. ze dne 10. února 1920, R I 67/20.)

Proti žalobě, podané u okresního soudu a oceněné na 50.000 K, již domáhal se propachtovatel dvora, nyní dle zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n. zabraného, avšak dosud státem nepřevzatého, by bylo uznáno právem, že žalovaný pachtýř jest povinen dodržeti čl. XI. smlouvy pachtovní, jenž mu ukládá, by veškerý ve dvoře se nalézající dobytek a brav při skončení pachtu žalobci za běžnou cenu ku koupi nabídl a jenž mu zakazuje, tento živý inventář jinam odvésti a někomu jinému prodati, vznesl žalovaný námitku nepřípustnosti pořadu práva a nepřislusnosti soudu. Procesní soud první stolice, nezabývav se námitkou první, vyhověl námitce druhé a odmítl žalobu v podstatě z těchto důvodů: Úmluva, o níž žaloba se opírá, jest pouhou smlouvou předchozí, pouhé ius optionis žalobcovo, zavazující žalovaného, by tři měsíce před skončením pachtu nabídl žalobci ke koupi živé příslušenství na dvoře se nacházející. Nelze upříti, že poměr pachtovní je příčinou této úmluvy, do pachtovní smlouvy zařaděné, nelze však přehlédnouti, že po-